

En lejrdeeltager skriver:

Børneteltet

AF IBEN MAXSØ

Sidste år (2003, red.) var jeg for første gang med på Utamaduni lejren. Det var en fantastisk oplevelse. Det var som om verden uden for ikke eksisterede. Vi havde lavet vores eget samfund og levede i en tid, der for længst er uddød. Overalt lød der trommer og sang på et sprog, jeg ikke havde hørt før. Beklædningen var enkel og nøjsom og dog sad stoffet på kroppen, så man altid kunne hoppe med på en ny dans. Der var plads til bevægelse.

Vi spiste dog med kniv og gaffel, men oftest på jorden, siddende i skrædderstilling, i små grupper. Vi havde pligter i dette samfund og de var delt ud, så alle var en del af fællesskabet.

En gang om dagen var der fællesmøde og der kunne man komme med forbedringer til samfundets fremtidige liv.

Tid var et ord, som pludselig var forsvundet. Børn og voksne var sammen så meget de havde lyst til. Man spiste og dansede sammen og tog en slapper når, der var behov for det. Kort sagt!! Utamaduni lejren var for mig en kæmpe oplevelse.

Der var kun en ting, jeg blev lidt ked af. Børneteltet blev for mig en lidt stresset oplevelse. Mine børn kom tit og hentede mig, fordi de ikke måtte være i teltet uden opsyn af deres forældre.

De klagede over gerne at ville starte en aktivitet op, som de voksne i teltet var begyndt med. Men mine børn måtte kun deltage, hvis mor var med.

Så jeg måtte sidde i tre dage ved børneteltet og kigge på, at alle andre dansede. Det var ret ærgerligt, syntes jeg.

Jeg var med på lejren igen i år. Det var, om muligt, endnu bedre organiseret. Jeg dansede, som en gal hele ugen og fik ondt i hele kroppen.

Jeg kom i ret god form og her skylder jeg dette års børnetelt en tak.

De piger, der i år stod for aktiviteterne og legene i børneteltet, var fantastiske. De var vellidt af mine piger, og det var næsten kun til måltiderne, børnene ville se mig. Ellers havde de travlt med at lave ting og sager i børneteltet. Når jeg stak hovedet ind for at se, hvordan de havde det, blev jeg nærmest smidt ud igen, af mine piger.

Der var navnlig en pige i en lang lilla frakke, som både jeg og mine piger faldt for. Hun var bare så sød ved mine børn og meget hjælpsom. Tak for det..

Jeg mener ikke, at det er børneteltets ansvar at passe vores børn på lejren. Vi er der jo for at være sammen og få den stressede hverdag på afstand.

Men jeg syntes godt om den måde det forløb på i år. Der var en balance imellem gode aktiviteter og sammenhold i teltet, og det smittede af på ungerne. Det var helt tydeligt.

Mine børn opsøgte de piger, som var i teltet, når de mødte dem andre steder. Under cirkusforestillingen ville de hellere sidde hos dem, end hos mig. Der lå noget omsorg i den måde samværet foregik på, i teltet, og jeg synes, succesen skal gentages næste år, på Utamadunu lejren 2005.

Med kærlig hilsen.

Foto: © Dav Jacobsen